

hódolat a rendszerváltásnak

baszd meg kijöhetnél volna élém
a dunapartra részegen
öngyilkossági szándékkal
visszaútra érvényes vonatjeggyel a zsebedben
tudod szerettem volna gazdag lelki életet élni
összeházasodni bárkivel
de úgy hogy én vagyok a pap
táncolni borotvaélen
borbélynak öltözötten
arcunkon tovadübörögnek a begőzölt gőzborotvák
kik a halál időpontját tudják
az orr-fül-gégeorvosok steril csipesszel
nyelvünket kitépik minden éjszaka
miért is mentem ki a partra
belefulladni a titkok bokáig érő tengerébe
széttaposott szemüvegemet keresgélve
táppénzes napok felett elszálló madár
csőrében hoz hűtőszekrényt nyugati személygépkocsit
sztereó televíziót a munkásosztálynak
most egy papírsebkeendő szeretnék tasunkó
kitörölni orromból a népfölkeléseket
fogalmazásból és orrtörlésből
mindig jó osztályzatom volt
de nem tettem magam hitelessé
bilinccsel gumibottal
megfogalmaztam a világot a saját szavaimmal
az öngyilkosok osztályán
a főápoló azt mondta
szidtdad a magyar népköztársaságot
gyurikám
nem láttad valahol a protézisemet
kiokádtam kommunizmustól részegen
tűzpiros velorexek és aláaknázott öngyilkosok
röpködtek körülöttem

a létező szocializmus kétszer negyedsávós autópályáin
most képzelj el egy nemzetiszín korcsolyát
vagy egy jégen csúszkáló töltőtollat
nem tudtam hajdan leírni a godot-t
csak vártam vártam vártam
vártam hogy töltsenek
nem baj tasunkó nézd meg
nekem nem töltenek
az én töltőtollamba ezek már nem is töltenek
55 munkásőrparancsnok van a helyszínen
de nincs náluk óvszer kötszer lőszer
ó exportra szánt régi harcosok
ki öntötte le a habostortát savas esővel
ki dugott kézigránátot
a gyerekkori hócipőmbé
ünneplő télikabátban
hétköznapi nyáréjszakán
pálinkát vedel a hullaház
VIGYÁZZATOK MEG NE GYULLADJON BENNE

ó honnan jönnek ők
a bulldózervezetők
a csáklyakezelők
a vízbefúttakat felvezetők
az idő kivégző-négyszögében
a kerekasztalnál ülök
tasunkó eljött a gondolkodás ideje arról
ez itt most lábszag
vagy túlérett sajt szaga
érezem lószarba lépek holnap éjszaka
rajtam a rejtelmes idő rímkenyszerzubbonya
szeretlek tasunkó de meg fogsz utálni megint
mint diplomás hullamosó a diplomáciát
a borostás borotvahabok átosonnak
a katonai ellenőrző pontokon
életlen borotvák közelednek
arteria carotisunk felé
hullámszik a kapcsolatunk édes
elszállnak a véres papírsebkezők
a véres vörös csillagok felé
de jó most kifújhatom magamat végre
akár a halott öregasszonyok a járdaszélen
kiülök a pártház elé
és csak a nőket nézem
és pisilnem kell
kimegyek a vécére és vissza sem jövök

rámköszönnek a kommunista karácsonyfák
az útszéli halott macskák
betűrímek büvkörében bűdös budikban
adyt szavalnak a benarkózott politikai vécésnénik
kik a díjat előre kérik
pártmegváltók vigyorognak
a pártszerű vécéfülkék faláról
letolt gatyával tolatunk a forradalomba tasunkó
és a seggünket fényesre törli egy szebb jövő

én jobban szeretem a vértelen őrszgyűléseket
és forradalmakat
és ellen-ellen-ellenforradalmakat
ez itt egy véres számháború
az számít úgyis amit képzelünk
ha már számolni nem tudunk
piroslámpás házakat hoz nekünk
a vörös segély
piroslámpás országot hoz nekünk
ne pironkodj testvér
segítsd az apparátból kibukottakat
ne lőjétek egymást
mindannyian ávósok vagytok
voltagek
lesztek
most az eszemben jár az eszter
vágyakozom
ez itt egy új kor kezdete
akkor most kell valami ihletnek lennie
de nincs
nincs
nincs
milyen kellemes érzés volt hányni
émelygett régóta a gyomrom
és azt sem tudtam
én most történelmi időkben okádok
azt mondtad
tele vagyok önbizalommal

megfogalmaztam a világot a saját szavaimmal
kisseprűvel és porronggyal kezemben
mindig úton voltam két telefonfülke között
ahonnan nem lehet felhívni senkit
mentem a csontritkulásos éjszakában
lekéstem a fontos temetéseket
jelentéktelen születéseket

nem voltam ott mikor kilőtték
vízagyúból a barátomat
a halál fekete záróvonalát
útfjainkra ki festette fel
ki játszik arcainkkal halálnyomdát

ó felvenni sem érdemes telefonok
kétforintosok és mocsok
elmondom ünnepi beszédemet telefonon
nyomdászok én nem születtem gyomán
DE MINDIG TISZTELTEM A HAGYOMÁNYT
én most a lábrács alatt vagyok
vagyok mert mocskolódom-mocskolok
bizony veszélyes hulladék az ember
honnan jön kérdezd meg tőle
elpuhkannak a lila léggömbök tasunkó
nem értem mért füstölgök itt
mint a pártközpont minden kéménye '89-ben
egy teljes nyáron át
és engedélyezett pálinkánkat védjük
nem tudjuk mit tartogat számunkra a tavasz
tanksapkarózsás télnyári forradalmakat
kilőnek bennünket vízagyúból tasunkó
belőnek bennünket a falba szögnek
kémgyanús részeg újszülöttek
megyünk laposkúszásban
a pluralista pöcegödrök felé
és majd egy díjnyertes fotó leszünk
míg arcunkon végigdübörögnek
a begőzölt gőzborotvák

1989. december – 1990. április

Debreczeni György: 1958-ban született Budapesten, jelenleg is itt él. Könyvtárosként dolgozik. Tagja a Szépirók Társaságának, valamint a Nagy Lajos Társaságnak. Legutolsó kötete: *szelektív üveg-hegyeken innen* (Syllabux, 2017).